

Comentariu- Floare Albastra

" Titlul, imprumutat din terminologia liricii germane, e simbolul idealului inaccesibil".

Perpessicius

Floare albastra este una dintre cele mai frumoase creatii lirice ale lui Mihai Eminescu, exprimand conceptia autorului despre puritatea iubirii. Motivul florii albastre a fost preluat din literatura germana, reflectand metaforic intensitatea trairilor sufletesti ale omului, atunci cand este inspirat de un sentiment inalt. Poezia este construita sub forma unui dublu dialog, prin care iubita se adreseaza poetului. Fata de cerintele ei, tanarul adopta o atitudine de admiratie si melancolie, dar ramane nedecis. in mod indirect, prin dialogul fetei, aflam caracteristicile iubitelui. El s-a "cufundat in stele / si in nori si in ceruri nalte", prin mintea sa trecand "rauri de soare", iar imaginatia ii zboara catre "campiile Asire /si intunecata mare".

Din aceste cuvinte ale iubitei, desprindem cadrul poetic de visare, care il caracterizeaza pe Eminescu. Gandul sau se inalta spre elementele astrale, sau zboara spre alte emisfere, fiind mai putin receptiv fata de iubirea fetei. De aceea, ea se teme sa nu fie uitata: "De nu m-ai uita incalte, /Sufletul vietii mele". Cuvintele pasionate ale iubitei dovedesc trainicia sentimentelor sale, in timp ce tanarul viseaza la "piramidele-nvechi-te" ale lumii antice. Ea il indeamna sa nu-si caute in departare fericirea, atata timp cat ii sta in apropiere.

Aceasta este prima parte a poeziei, prin care iubita se adreseaza direct poetului. Cuvintele ei sunt rememorate de artistul care o numeste mititica, semn al intimitatii si al pretuirii, aducandu-si aminte cum ea ii netezea dulce parul. Sentimentul lui este insa exprimat printr-o tacere contemplativa: "Ah, ea spuse adevarul, / Eu am ras, n-am spus nimica". Melancolia sugerata de aceste cuvinte, precum si faptul ca tanarul recunoaste ca dreptatea este de partea fetei ne conduc la ideea ca fericirea pe care si-o doresc cei doi nu a fost pe deplin realizata, din vina lui.

In a doua parte a dialogului, vorbeste tot fata, infatisandu-ne un cadru natural de basm, catre care isi cheama iubitul. Ca in majoritatea poeziilor lui Eminescu, natura este primitoare si plina de frumuseti. Astfel iubita il invita in codrul verde, langa un izvor care plange, iar stanca este gata sa se pravele intr-o prapastie (semn al instabilitatii si al durerii care pot veni oricand). Acolo se afla un ochi de padure, la marginea unui lac, unde iubita ar dori sa stea impreuna cu el, sub umbra unor trestii inalte. Concretizarea sentimentului iubirii si descrierea amanuntita a locului ne duc cu gandul la faptul ca dragostea nu a fost numai presupusa, ci traita candva in trecut. Astfel, Floare albastra descrie cadrul acestei iubiri trecute, pentru a o proiecta in viitor. El ii va spune povesti, iar ea va incerca pe un fir de romanita sa afle daca o mai iubeste ori nu. Aceste amanunte intime sunt specifice inceputurilor iubirii dintre doi tineri de la sat. Prezent la dragostea lor va fi soarele personificat (filiera folclorica) si care le va inrosi obrazii ca niste mere ce dau in parg. Portretul ideal de frumuseti al iubitei eminesciene este cel al fetei cu parul blond si ochii albastri. si in aceasta creatie, iubita vrea sa-si despleteasca suvitele de aur, pentru a-i astupa celui drag gura cu ele.

Raportul dintre vorbele sagalnice ale fetei si tacerile poetului formeaza un adevarat ritual al iubirii

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

contemplative.

Din punctul de vedere al fetei, dragostea trebuie concretizata: ea ii sugereaza iubitului sa o sarute, fiindca nu o sa-i vada nimeni, deoarece gestul lor va fi ascuns de palarie. Odata cu ivirea lunii, ea asteapta o imbratisare, dupa care tinerii se vor indrepta spre sat, sub boltile de frunze ale copacilor.

Atmosfera este asemanatoare cu cea din Sara pe deal, numai ca acum iubirea este prezentata de fata, in timp ce dincolo aceasta este infatisata din punctul de vedere al indragostitului. Indreptandu-se spre sat, cei doi isi vor spune pe intuneric soapte de iubire, deoarece nimeni nu le va purta de grija, despartindu-se abia tarziu, in dreptul portii. Aici cadrul se apropie de cel din poezia lui George Cosbuc. Dupa ce il saruta pentru ultima oara, iubita va disparea in intuneric, in timp ce el va ramane "ca un stalp in luna".

Cadrul se schimba din nou, iar sentimentele sunt infatisate din punctul de vedere al iubitului, care o admira pe floarea albastra, desi nu se potriveste temperamental cu el: "Ce frumoasa, ce nebuna, / E albastra-mi, dulce floare!" Cuvintele poetului sunt pline de admiratie fata de felul de a fi al iubitei (in antiteza cu el: melancolic si retinut).

Ultima strofa exprima mai bine regretul poetului ca fiinta iubita s-a indepartat: "si te-ai dus, dulce minune, / si-a murit iubirea noastra, / Floare-albastra! floa-re-albastral... / Totusi... este trist in lume!"

Repetarea cuvintelor floare-albastra exprima regretul poetului ca ea a plecat, iar adverbul totusi oglindeste starea lui sufleteasca de melancolie, precum si recunoasterea ca nu el - care s-a tinut la distanta, trist si visator - a avut dreptate, ci iubita, care l-a indemnat la o dragoste concreta.

Timpurile verbelor sunt intoarse la trecut, dupa cum iubita le transferase la viitor. Trebuie sa observam si cateva amanunte de punctuatie - subtil sugestive: cuvintele floare-albastra sunt acum apropiate printr-o liniuta de unire, ca o sugestie de imbratisare; dupa aceasta expresie reluata, e pus, la inceput, semnul exclamarii, ca o chemare neexprimata din partea poetului, in timp ce dupa a doua serie intalnim semnul exclamarii si inca trei puncte de suspensie - regretul pentru implinirea asteptata, pe care poetul nu-l exprima, oprindu-si cuvintele (punctele de suspensie marcheaza, de obicei, nefinalizarea comunicarii, deoarece vorbitorul nu mai considera necesar sa o faca).

Tacerea este intrerupta apoi printr-un adverb dubitativ: totusi, dupa care intalnim din nou puncte de suspensie (tanarul ar vorbi si n-ar vorbi)... In sfarsit, concluzia finala este exprimata laconic: "este trist in lume"... Nu mai asteptam sa ne explice de ce, mai ales cand vina ii apartine.

Poezia este incarcata de o semnificatie filosofica, de unde deducem ca nu sunt fericiti cei care stau deoparte si mediteaza asupra existentei, ci aceia care isi traiesc viata in mod normal, iubesc cu adevarat si concret, exprimandu-si in mod sincer sentimentele. Simbolul florii albastre devine, in acelasi timp, metafora si epitet.

Observam cazul specific de exprimare in mod indirect a unor ganduri printr-un dialog transformat in

monolog (al iubitei). Printre alte figuri de stil, distingem si expresiile simbol, care definesc cadrul eminescian: visul la stele si la ceruri inalte, rauri stralucind spre mare, campiile Asire, sugerand indepartarea in timp si spatiu. Prin aceste imagini este caracterizat in mod indirect poetul (de catre iubita; vezi portretul ciobanasului din Miorita, facut de maicuta batrana).

Lumea florii albastre este insa concreta, caracterizata prin cateva elemente naturale si directe: epitete ca: bolta cea senina, codrul cu verdeata; personificari, cum ar fi: izvoare plang in vale; repetitii: floare-albastra, floare-albastra; comparatii: voi fi rosie ca marul - toate acestea dau poeziei o rara frumusetate, dovedind talentul lui Mihai Eminescu si exprimand idealul sau moral de purificare prin iubire.